

«Περιμένω να μου χαρίσει ο Θεός ένα ζευγάρι παπούτσια...»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τέλος Νοέμβρη θα ήτανε...Εκείνη τη χρονιά τα κρύα είχαν αρχίσει απο νωρίς. Οι άνθρωποι είχαν μαζευτεί στα σπίτια του, ο,τι είχε ο καθένας. Οποιος δεν είχε μαζευόταν στους δρόμους, καλή ώρα. Οι βιτρίνες απο καιρό στον δικό τους κόσμο. Λες και ζούσαν σ άλλη εποχή, με άλλους ανθρώπους. Ενδεχομένως πιο καλή.

Ο μικρός διαβάτης είχε κολλήσει τη μύτη του σε μια βιτρίνα. Αυτή καμάρωνε για τα λούσα της. Παπούτσια όλων των ειδών. Οπως έπεφταν επάνω τους τα χρωματιστά φώτα έφτανε ν απλώσεις τα χέρια σου και να τα πάρεις. Ο μικρός μας ούτε καν που το σκεφτόταν. Τα χέρια του ήταν κοκκαλωμένα απο το κρύο και δεν έβγαιναν εύκολα απο τις τσέπες.

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε μια καλοβαλμένη ψηλή γυναίκα. [\(περισσότερα...\)](#)